

III. rész
a lehetetlen és a tegnap

A HAHOTA

(Madárijesztő árnyéka kórókon)

Láttam: piros az arcod.

1

mert tudom én, kedves,
minden gondolatod most százfele hull szét,
mint az ős terek lassú és tarajos nevetése,
suttogó hullámként ha hozzánk verődik
s szétporlik rajtunk, november mezőinek két sétáló,
sötét nagymadarán,
és minden gondolatod most:
mint novemberben az árnyékos földön
a madárijesztő száraz és iszonyú nevetése
kétségbeesett nevetése
kétségbeesett nevetése

2

Most sok szél is elindul,
nagy pókokat keresnek a földeken.

harminc

3

Visszajövök én, hidd el, te vigyázzál magadra,
ameddig nem vagyok
ittén, azután majd ügyelek én rád. És tudnod kell
azt is:

a Professzort megveri,
sok és nehéz kézzel veri meg a sorsa.
Hagyd,
alma dobog az ő szíve helyén
s már beleköltöttek a férgek,
nem sok, és legbelül rágják: tudja ő is.

4

A szél sötét köhögése a tarlón.

5

Igen, teleszívta magát a nyárban a föld: a me-
leggel és súlyos fénnel és ó ragyogással
és nehéz mérget érlelt a nyár a földben,
mint feketefogacskás álmot a dinnye lázas, piros
agyában,
ravasz levelet érlelt a hideg, krokodilzöld bőr alatt –:
piros mérget érlelt a nyár a földben.

6

A föld mérgét lassan
felszívják mostan a fák, levelük piros lesz s beteg.

Te, mint virág, vigyázz magadra ezért,
föld ne szívjd magadba a föld piros lázát.

7

Az arcod piros volt,
attól talán: a föld mérgéből egy kevés már
benned kering, s az arcod belülről,
miként a lámpát, kivilágította.

Vigyázol magadra, igaz ?

– Nagyon különös ez: egyszárnyú madár, ki repülni csak úgy tud, ha kettő összefogózik, egybesimul –: apró kezükkel egybefogóznak, úgy verdes a szárnyuk, két félszárny, az viszi őket, s úgy hat: egyetlenek ők, nem két fél.

= Akkor kimentünk a mezőre. Kézenfogva mentünk, és olyanok voltunk, mint a föld két szeme. Még látszottak az árnyékok is, noha sötétedett már, és olyan volt a csend a mezőn, mint földre simuló szövet. De látszott, hogy egy helyt fölpúposodott a szövet, mintha valami földi polip lett volna alatta, vagy kilenc hosszú és összebogozott kígyó. Ott, ott – mutattad. Ki nevet, kérdezted tőlem. A madárijesztő nevetett.

harminckettő

BÁTYÁM, NIN

Bátyám, Nin, a nagy fennsík peremén lakott,
a legperemén,
alatta a felső völgy, a legfelső, ahol ma a néha erre
s újra erre járó mormogó lámák lábnyomát
új hó fedi el minduntalan. Este mindig,
mint fehér oroszlánokat, kergette
a felhőket a fennsíkon végig Nin, a bátyám.

Így élt ő a fennsíkon hideg krizantémok között.
Egy éjjel
a Buha Mangna tó partján aludt a bátyám,
Nin, feje fölött a hallgatás,
s a Szem, az Ég ágán növő-fogyó
sárga Hold, az égi bogycs. Aludt Nin, a bátyám,
bátyám, ki meg sem született, s a Holdból
fürge kis szörnyeteg jött alá pókszálfonálon,
gubancos, fényes bozontú törpepók vagy ember, bebújt
bátyám fülén, s fejében valamit elmozgatott, aztán
dúdolva visszament a Holdba.

*

(Azontúl mindig éjszaka,
ha kerekre nyílt az égi sárga Szem
és tágan nézte őt: a bátyám,
ez a rám hasonló *drága gyermek*,
bűvölten ment a telehold
után, és magában énekelte:
öreggé vált a Hold megint,
Hold-Hold, Öreghold,

és ment megint a Hold után, a világ tetején
keresztül,
végig a fennsík pe-
reméig, és néha oly magasra nőtt,
hogy maga volt a fennség.
És egyszer így, mikor megállani
már nem tudott a szélen,
örökre eltűnt onnan Nin, a bátyám,
ki meg sem született.
És sokkal később így szólt hozzám
egy napon:
öcsém, szüless te meg,
és légy elsőszülött!)